

Bibliotheca
universitatis
Dorpatensis

Yind 12 fop.

Samagi, et sinu jalgade ees vähemalt jurra mõtlin!" vastab Rinaldo ja põlvitab kalliteje ette.

"Oh, minu Zumal, põgenege ometi, — ma ei mõi iiales — ei iialesti — —"

"Pea, mitte enam!" jostab Rinaldo ja katab oma käega tütarlapse juukse. "Ei tule sina minuga, saad minu mõrtsukaks, Fiametta; sest ma saaksin sind vägivaldselt ära viima ja Batesto ning tema abilised saaksivad rõõvimisi takistada püüdes mind tingimata maha lööma. Wali nüüd Fiametta!" —

"Oh, minu Zumal!" õhkas Fiametta launis valjuste. "Mis sul wiga on, Fiametta?" kõlas korrage telgi teisest otsast Batesto hää.

Uhe hüppega oli Fiametta jalul.

"Jesús Maria!" tuli hirmunult ta huuledele.

Silmapiigul oli ka Rinaldo ta oma rinnale tõmmanud.

"Wali nüüd!" jostas ta.

"Mis seal on, Fiametta? kellega ja räägid?" hüüdis jällegi Batesto ja jalaastumised tunnistasivad et ta ligemale tuli.

"Wõtta mind, armjam, aga rutta, rutta!" hüüdis Fiametta.

Rinaldo hõiskas tasakeste rõõmu pärast; ta tõstis Fiametta õlale ja astus telgist välja.

"Pea, pea, Fiametta, kuhu ja lähed?" hüüdis Batesto.

"Tagasi, sõber" — hüüdis Rinaldo ja wilitas läbilõikawalt kaks korda — "ma wiin omale Fiametta, keda sina mulle priitahlikult anda ei tahtnud —"

Batesto seisis juba Rinaldo ees ja sirutas parajaste käed Fiametta järel välja, kui korrage mitmed tumedad kogud telgi ette ilmusiwad. Lähemal filmapiigul ilmus ka ratsanik kahe hobueesliga.

Wastus juri Batesto huultele.

"Mine tagasi, Batesto, ja heida magama, jee on kõige parem, mis ja veel teha wõid. Fiametta on minu!" — ütles Rinaldo ja kargas hobuse selga.

"Fiametta — mõtle ometi järele — sinu wanemad Neapol — ma wiin sind nende juure — —" hüüdis Batesto kõige juuremas südamehirmus.

Rinaldo andis hobusele kannusleid.

"Zumalaga, Batesto! Terwita Zaidet ja Violantat!" hüüdis ta mustlasele — ja — ratsutas tuhatnelja minema.

„Härra, härra krahv — — krahv Medochini —!“ kışendas
maene Batesto.

„Medochini, krahv Medochini? Hüüa parem Rinaldo
Rinaldini!“ — jofistatas järsku Zaide oma mehele kõrwa fışse.

„Ohmatanult kargas see tagaşı: „Rinaldini —“ hüüdis
ta pooleti meelt heites ja kıştus habet.

„Üksna õige, minu kallim“ — ütles Třinthio, kes nüüd
ligemale oli astunud ja mustlasele õla peale patřutas —
„Teie naene — see kuulus ettekuulutaja — ei kuuluta see
ford walet — kena Fiametta on nüüd meie pealiku wang.
Ja et Teil wististe lunastuše raha puudub ja kena wangi
eest ka wist lunastuše raha üleüldse wastu ei wõetagi, fışs peame
sellega lepima, et Teie abikaasat — kuulřat Zaidet — palume,
meile meie waewa eest jada tufatid wäljamařsta.“

Zaide kıljatas ja tahtis põgeneda. Kuid oli liig hılja,
řilmapilk hıljem fiples ta juba rõõwõlõte käes ja järgmifel minutil
oli ta jajast dufatıřt iluřasti lahti.

Müra ja kára läbi oli kogu mustlaste perekond üles
ärkanud ja tuli nüüd ligemale.

„Säege oma telfidesse“ — hüüdis Třinthio ja tõmmas
püřtoli wälja. — „Třimene, kes meile järeł julgeřs tulla on
řurnalaps!“ —

Kadunud oliwad julged rõõwõlid.

Batesto aga seıřis tummalt ja tarretanult telgi uře ees.

Zaide aga laamas maas ja řajatas, kõlebat křa tehes,
Rinaldot ja tema řeltřõnda, neid põrgu põhja řoorwides.

Violanta heitis õhates ajemele tagaşı.

Fiametta langes elutalt Rinaldini kätte wahela, kes
kõireřte oliwi metřa poole křhutas.

Kas ta oma řaatřate peale ka mõtles?

Ei wıřt! Ćest kui Paolo mitte pealiku eesmärgi järele
poleks teinud ja Anuntřiatad mitte oma hobuře peale poleks
wõtnud, oleks waene kannupoıřs tõestē kadunud olnud. Sähär-
duřt tormilıřt jõitu poleks ta kaasa teha řuutnud. Nüüd aga
oli ta Paolo kätte wahel nagu Abrami řıles. Pea jõuti ees-
märgile, Rinaldini pidas hobuře kinni ja kargas kena wangiga
selle řeljast.

Fiametta wärıřes kõigeřt leřast ja wıřstas ennařt õhates
kallima rinnale.

Nüüd alles pani Rinaldo tıđrutu řerģeid riideid tähele.
Kõireřte kufus ta Anuntřiata lıgi ja jofistatas talle mõned řõnad
kõrwa fışse, mis peale see kõhe hobuēesli řeljast ühe křsti lahti

tegi ja sealt paraja kimbu välja wõttis. Mõne minuti pärast ulatas ta juba Fiamettale täielikud naesterahwa riided.

Kärneste haaras Fiametta nende järel ja niisamma kiirelt kiskus ta ennast kallima kätte wabalt.

Rinaldo kuulis wäikest prafumist ja nägi üht läikivat asja maha kukkuma.

Ta kummardas ja hoidis pea üht, wäikest kolme priljan-diga kaunistud kuld ristikest käes.

See pidi Fiametta küllest kukkunud olema. See oli aga juba kõrvale astunud ja toppis riideid selga.

Rinaldo pistis ristikese põue ja astus Fiametta juure.

„Pögeneme kaugemale — ära — ära — jenna, — kus meie üksi oleme!“ hüüdis Fiametta talle wastu.

„Kas ja ei taha enne pigut puhata, Fiametta, jeni kui minu mehed järel jõuawad?“ ütles Rinaldo.

„Ei, ei, lasj mehed jäeda ja pögeneme nende eest, Ri-naldo!“ hüüdis Fiametta wärijuedes ja käsja ringutades.

Kas oli weel aeg ümber pöörata? Kas wõis ta nüüd weel üht auujat elu elada ja jelle sisse jäeda?

Need mõtted tõuujwad järsku Rinaldos elusse. Aga niisamma ruttu kerkis tal Roja nimi mälestusesse. Mis tahtis ta praegu korda jaata. Ja kuidas oli ta juba Roja wastu eefinud. Armastas ta siis Fiamettat?

„Ei, ei,“ ütles ta ruttu ijeenejele, „ma ajan ju temaga üht teist eesmärki taga.“

„Teist eesmärki?“ hüüdis Fiametta, kes wiimjeid jõnu kuulnud oli. „D, siis laske mind kohe tagasi — —“

„Fiametta, sina oled nüüd minu wang — ja ma loodan, ja mind weel kord tänama jaad, et jind wägiwaldjelt oma wõimu alla olen wõtnud. Ma wammun, et mul üksnes sinu hea käekäit ja õnn filmade ees jaab seisma.“

Fiametta ei teadnud, mis temaga jündis. Kuidas kõla-jiwad need jõnad nii kalgilt, nii kiilmalt. Nagu oleks ta järsku kõnelemise wõimuse kantanud, seijis ta paigal.

Rinaldo oli aga enefega rahul. Ta oli oma maenitje-wat jiidametunnistust rahule jundinud, oli ijeenejele ette wale-tanud. Ka Anuntjiata imetles ja tundis taewalist rõõmu Ri-naldini jõnadeft.

Praegu tahtis Fiametta wastata, kuid jelttimehed jõud-jiwad jenna.

„Pealik, siin on need jada dukatid,“ naeris Tjinthio, raha pealikule ulatades.

"Jäga see endi wahel ära!" vastas Rinaldo tõsisel healel ja, Fiametta poola pöördes, lausus ta edasi: "Teie saate kohe edasi reisima, Fiametta. Arge kartke, Teil saab kindel kaitsewägi saatjaks olema. Sõber Paolo ja minu kannu- poisid jaawad Teid jenna paika wiima, kus meie mõne päewa pärast kofku jaame."

"Kuidas — Teie ei taha mitte kaasa tulla?" küsis Fiametta.

"Ei, ma pean weel siia jäema, tulen aga pea järele!" sõnas Rinaldo.

"Siis jäen mina la siia!" otjustas Fiametta.

"See teeb mulle haiget, Fiametta, kuid ma ei wõi seda lubada. Teie siinolek saaks mulle üksnes takistam olema," vastas korrage nii ümbermuudetud pealisk tõsise, kaskiwa häälega.

Õegi rõõwliid inestatiwad pealisku filmapaistwa külmuse üle Fiametta wastu. Kaastundlikult waatatiwad nad waeje, hirmunud tüdrukut peale, kes ifka enam kartma ja hirmuma hakkas.

"Siis laske mind lahti — ma jaan appi hüüdma — ma tahan siit ära — Teie olete mind petnud — —" kiskendas Fiametta ja tõstis oma jalga põgenemiseks.

Kuid kaks tugewat kätt pidatiwad tema kinni ja Fiametta juust kõlas wali hirmuhüüid.

"Fiametta, praegusel filmapilgul olete minu kema wang, kellega, nagu ma juba ütelnud olen auusaste ümberkäidud jaab, kui Teie hea tahtmisega ja sõnakuulelikult minu seadlusi täidate. Wastasel korral oleks ma aga sunnitud teatawa walgusega wälja astuma, mis minule mu oma, nii kui ta Teie, pärast mitte meelejärel ei saaks olema. Sellepärast palun ma Teid, täitke kannatlikult minu seadlusi ja sõitke kas praegu, wõi kui Teie weel pisut puhunud olete, edasi. Nõnda siis, jälle nägeniseni kema, wang!"

Kuid see ei liigutanud ennaft, waid hakkas korrage hägedalt muksuma.

See oli häge mõitlus Rinaldinile. Tema enesejalgamine oleks pea kus jeda ja teist kadunud. Armastuse wäerilise tüdruku piisad tungitiwad kui odapiisted ta armastuse tules leegitewasse jüdamesse ja juba oli ta Fiamettale liginenud, kae tema piha ümber pannud ja tema pea juure kummardanud.

Seal ilmus häkitselt üks rõõwel ja hüüdis: "Pealik, ma usun, meid aetakse taga!"

Nagu ussist nõelatud, kargas Rinaldo püsti ja läks rõõwle järele.

Lähemal filmapilgul oli ta ka juba tagasi ja feltjimehed kogusiwad endid tema ümber.

"Üles, üles, Paolo, mina usaldan Fiametta sinu ja oma kannupoisi hoole alla — ruttu — põgene filmapilk — weel võite teie peajeda. Gizio waremetes saame üksteist jälle nägema — edasi — edasi!"

"Ei, ei, mina ei põgene mitte — — kui Teie mitte kaaja ei tule — — O, ma palun Teid, peastte endid ja põgogenege meiega!" hüüdis Fiametta, end pealiku rinnale wjates.

"Fiametta, kui meie kõik põgeneme, oleme kadunud. Pea jaaksiwad tagaajajad meid kätte, sest enam jagu neist on ratja. Nii aga peame neid, lojutsid, kinni ja Teie võite peajeda."

"Aga, pealik, mõtle enese ja — — Noja peale!" jostitas Anutjiata tajafeste Rinaldole. "Peasta ennast ühes meiega. Jenni kui feltjimehed tagaajajaid kinni peawad — —"

"Ei iialeski, oma feltjimehi ei jata ma mitte hädaohtu. Ma jaan nendega ühes wõitlema ja, kui see olema peab, ka langema. — Sünnib wiimane, siis wii Fiametta Dobowiko juure ja ütle temale, et ma olen teda mustlase Batesto, kes teda Neapolisse — —"

"Pealik, see on wiimane aeg!" hüüdis Tsinthio korraga ja seljamal filmapilgul raskus esimene püsisipauk, millele warsti hulk teiji järgnesiwad.

"Ela hästi, Fiametta, ma olen sind armastanud!" jostitas Rinaldo korraga, warijewat tüdrukut rinna wastu pigistades, kuna nende huuled palawaks musuks kofku sulasiwad.

"Ei, ei, ma suren sinuga —" õhtas Fiametta wiimase kätte wahel.

"Ära — ära — pruugi wägiwõlga tema peab peastetud jaama ja ei tohi mitte mustlase kätte tagasi langeda!" hüüdis ta Paolole ja tormas feltjimeestele järele.

Paolo wiskas tüdruku hobueesli selga ja fidus ta filmapilgu joofjul rätituga kõwaste kinni, siis kargas ise ka jadulasje ja kihutas teine poole metja serwa, maantee poole.

Anutjiata kihutas neile järele.

Kust ilmujiwad aga nii ruttu tagaajajad,

Tarretanult ja pool kurbilt oli Batesto rõõwlitele järele wahtima jäänud, kuna wiimaks naese kole kisa teda meelemõistusele tõi.

"Mis ja seal wahid, wana argpüks?" hüüdis see wihaft

lõõtsutades. „Kas tahad neid minna lasta? Edaži, ruttu linna, aja politsei ja miilitja mehed kofku, ning kihutage neile järele. Püüdkte neilt saak tagaži ja wõtte nad kõik wangi. Nemad on igatahes seal oliwi metšas wist.“

Bateſto waatas metſikult enese ümber. Tema pörgulif loomus oli jälle ärkanud.

„Kurad, ſul on õigus naene!“ hüüdis ta ja ratsutas lähemal filmapilgul üle heinamaa linna poole. Senna jõudes, kiitus weel palju rahwaſt uulitjal ja tema jõnum, mida ta wahetpidamata igaihele otjekohe nääusse kiſendas, äratas kõige juuremat imestust, aga ka juurt tegewuſt. Ta ſai miilitja meeſte juhataja ette müüdnud ja kui ta oma jutustuſe ſeal lõpetanud oli, ſai otjuſeks tehtud rõõmleid taga ajada, mis ka järgmistel minutitel täide tud ſai.

Pigi ſada miilitja meeſt, muuſt jalgži, muuſt ratja, ruttu ſiwad linnaſt wälja oliwi metša poole.

Muſtlane Bateſto tormas eesotſas — ninamehena.

Nad oliwad juba peaaegu metša ääreni jõudnud, kui korraga rõõmlite püſſid neile tuld waſtu ſülitatiwad.

Pigi kümme ratsaniku langes küll korraga hobuſtelt, lugemata need, mis hobuſtega tükkis langeſiwad.

See oli, tagaajajate julguſele wägewaſs löögiks. Kohe ratsutatiwad nad mõned jammud tagaži ja pidatiwad aru.

Sel filmapilgul aſtus Rinaldo ſeltſimeeſte juure.

„Seltſimehed, jurra wõi wõita, on ſiin meie jaatuſeks. — Teiſt wäljaminekut ma ei näe. Kas teie oleſe walmis minuga wiimſe meheni wehkſema ja wõitlema?“

Ühehääleline „Ja“ oli jellele waſtuſeks.

„Metša ſiſe meie neid laſta ei wõi, ſiis oletſime kohe laiale pillatud. Minumas peafemine ſeiſab ſelles, et meie endid waenlaſeſt läbi lööme ja ſiis ütiſikult wälja peale ära peidame. Sealt waadata igauks, kudas ta mägeſtiku peafeb. Meie jäume ſihedalt rinda ja aluſtame korraga pealetungimiiſt, — aga alles ſiis, kui ma ſelleks märku annan. Müüid tahan neid aga enne piſut wähenendada. Igauks aſugu puu warju ja laſku nii ſagebaste, kui ta aga jõuab! Edaži!“

Rõõmlite püſſid paukuſiwad ja jällegi langeſiwad mitu ohwert.

Tõuſis ſuur ſegadus.

Küll lendaſiwad ka miilitja meeſte kuulid, aga ükſki neiſt

Korraga pani Asinthio tähele, et Rinaldo mõdega kukkuda lasi ja
wanus.

ei läinud sihti, kuna aga rõõvlite kuulid hirmuist hävitust jünnitasiwad.

Tagaajajad olivad selle ootamata vastuhakkamise tõttu endid lastmise piirist tagasi tõmmanud ja asusiwad jällegi püha Klaudia heinamaale.

Nüüd näis, nagu tahaks tagaajajad pea pealetormamist ette wõtta.

Nemad tuliwad nimelt, waatamata rõõvlite kuuli walingu peale, tormisooksul metsa poole.

Üks wile kõlas ja filmapill seisiwad rõõwliid rindas.

"Tuld!" lamandas Rinaldo.

Püsid prahusiwad.

Suur hull waenlase wäge langes.

"Edasi!" karjus Rinaldini.

Wägewate hüpetega, mõelasiid keerutades, hirmsa kijaga langejiwad rõõwliid waenlase kallale.

Rinaldo wõitles kui löwi, ükski tema hoopidest ei jattunud kõrwal — mees ja hoop!

Tsinthio wõitles tema kõrwal.

Korraga pani Tsinthio tähele, et Rinaldo mõega sukuda lasi ja wankus! Ta tahtis temast kinni haarata! kuid hilja — Rinaldo langes maha.

Minut aega waatas Tsinthio langenud pealiku peale. Siis aga hüüdis ta täielise müristamise häälega: "Edasi, edasi, jelttimehed, langege peale, maffame pealiku eest mõrjufatele kätte! Ükski waenlane ei tohi terve nahaga peajeda!"

Ja nagu elus kurat tormas ta oma jeltfilistega wõitlusesse. Waenlane oli arwu poolest tubliste kofku julanud, wae-
walt kaksiklummend meest olivad tal weel wõitluse wõimulised. Aga ka rõõwleid oli waewalt kakssteiklummend.

Korraga pöörajiwad tagaajajad põgenemisele.

"Edasi, edasi!" hüüdis Tsinthio ja tormas põgenejatele järele.

Seal tõuseb üks kogu haawatute ja jurnude reast. Pit-
kami si tõuseb ta istukile, kartlikult piilub ta ümberringi, kat-
sub käega pead ja lähemal filmapilgul põgeneb ta juba metsa poole.

Ka Tsinthio on korraga targaks saanud.

Ta jäeb seisma.

"Pea, pöörafem ümber!" hüüdis tema jelttimehi kofku.

"Nüüd mõime auusjal kumbel põgeneda. Dulge, otjime pealiku
üles, ehk mõime teda weel peasta!"

Rõik pööravad tagasi.

"Siin on see paik, siin langes tema!" hüüdis Tsinthio. "Õtjiti maas lamajad haawatud ja jurnud järele; aga Rinaldini ei võidud leida.

Küll hüüti teda nimepidi.

Midagi vastu ei olnud kuulda.

Kõle mõirgamine algas heinamaal.

"Kurad, nad, lurjused, on wiist abi saanud. Edaži, meie peame põgenema!" hüüdis Tsinthio.

"Minema, minema, enne kui hilja on!" hüüdsiwad ka rööwled ja tormasiwad kiirel jookkul metsajatejelt läbi maantee poole.

Seda rutulist põgenemist poleks tarwiski olnud.

Tagaajajad ei mõtelnudki enam teise mõitluse peale.

Ka nemad oliwad Tsinthio hüüet kuulnud ja nimelt jeletust, et Rinaldini langenud on. See sundis neid rõõmu pärast hõistama.

Uleni weriselt ja nõrgestatult jõudis Batesto jeltfiliste juure ja langes rammestanult maha.

Tema ärewus ja metšit loomus oliwad jelles süüdlased et ta mõitlusest osa wõttis. Langenud miilitja mehel mõeka käest fiskluses oli ta metša poole tormanud.

Ta kaitšes ennast hoopide wastu ja jagas ka hoopijid wälja, kui metšit kumagi. Kas mõel sõpra wõi waenlast treshwas, jelle järel tema ei küsinud; tema hoobid langesiwad pimedast peast, kuhu nad just juhtusiwad.

Ilma tahtmata ja teadmata aitas tema jeda wiiji rööwlijid, miilitja meestele tubliste kere peale andes.

Sel kombel aitas ta ka tubliste miilitja meeste kaitusele kaasa. Kaituse lõpp oli see, et miilitja mehed, kui peata ka nad, minema lippasiwad.

Tema oli ka see, kes Rinaldo wastas seijis, kui wiimane oma mõega langeda laskis.

Rinaldo oli sel filmagilgul Fiametta jaladuse peale mõtelnud ja ta ei tahtnud meest, kes weel ehk tarwilik olla wõis, jummale ohwerdada.

Seal treshwas teda Batesto mõega hoop ja ta langes.

Teadmata oli ka mustlane jelle hoobi wälja jaganud; juba ligemal filmapilgul wõitles ta teisega.

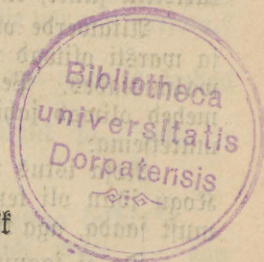
Violanta jookkis ahastades werega kaetud mehele wastu.

"Kas sa oled haawatud, Batesto?" küsis ta.

"Ei, ainult wäsinud — wett — wiina!" jõnas jee

Violanta ruttas mõlemite järel.
„Pealik on jurnud, kus on aga Diametta?“ küsis ta kartlikult mustlasele juua andes.
„Seda ma ei tea. — On ta jurnud, wõi wangi wõetud?“ ümises Batesto.

„Wangi wõetud? Kellest?“ küsis Violanta.
„Ma ei tea jeda!“ mürises mustlane wastuseks.

Kahelkateistkümmes peatükk

Armufadedus.

Esimene päew peale Rinaldiniist lahkumist läks Rojal kaunis rutuste mööda. Hoolimata sellest et ta ettekartis, et Rinaldo lahkumise järel hirmu saab tundma, läks siiski esimene päew kartujeta mööda.

Anna ja Theresia olivad teda omaga kaasa wõtnud ja tegiwad kõik mis neil wõimalik oli, et Roja mõtteid lahkunud armuse pealt lahutada.

Ka reisirimine mõjus kasulikult Roja meeleolu peale.

Alaliselt wahetawad reisinähtused pakkusiwad suurt huwituist, pealegi wiis teekond neid jelle kena maa kõige kenamateist kohtadest läbi.

Wõni lord pidiwad nad elufardetawat teed mööda kaljude otja ronima, ehk jälle sügawa kuristikku kitzast äärt mööda edasi minema, teine lord pidi jälle üle aigutawate kuristikude kerge sõid üle ehitatud jaama, mis iga ninut sisse langeda ahwardas. Säherdust sõida mööda pääsesiwad nad ainult üks teise järel üle ja pidiwad siis ka pooled, isegi terwed päewad läbi ootama, enne kui loomad ja kogu kraam üle jõuti saada.

See meelega oleks Altawerde üht teist teed mööda, mis

all pool mägestikku oli, reijida tahtnud, aga Rinaldo oli ije-
ärانىs täskinud, just mäelatwade ligibalt läbi minna.

Seal, kust teised juhatajad läbi läksiwad, oli tee palju
parem ja Altawerde oli juba mitu korda aru pidanud, naeste-
rahwaid nende juure saata.

Tsinthio üle polnud ta weel ühtki teatust saanud ja ta
ei teadnud, kus see wiibida wõis.

Wiimaks jõueti Gizio jõe ääre, ühe toreda, romantliku
turistiku juure, kust jõgi läbi loolles.

Altawerde otsustas siia mõneks päewaks puhkama jääda
ja warsti oliwad rõwlite kärmed känd ametis paremat laagert
walmistades. Pealiku telf sai üles lööbud ja mitmed seltsi-
mehed oliwad jahi peale läinud, maitsewat praadi kõõgi jaoks
muretsema.

Rosa istus ükfilult ja waatas tumedalt oma ette maha.
Rogu jõuu oli tema kofku mõtma pidanud et igatsuse üle wõi-
must saada, aga kirjeldamata rahutus piinas teda sellegi poolest.

Ta ei saanud nimelt ühest mõttest lahti, mis juba mit-
mendat päewa teda piinas.

Mõtte oma tulewiku peale oli see, mis talle rääkimata
walu süunitas.

Müüd, ükfiluses, Rinaldiniist lahutatud, langes see mõtte
raske koormana ta hinge peale.

Mis saaks temast, kui Rinaldini wangi mõetud, ehf
jurma juhtub saama?

Misjuguise sonimise fiske juikunud, ei pannud ta tähele,
et Anna ja Theresia temale läheneiwad.

„Taewas“ — hüüdis ta järsku — „miks pärast on nad
mõlemad ära läinud? Mis asi sundis Rinaldot mind maha
jätma?“

„Rosa, Rosa, kas mõtted juba jälle armukeste juures!“
naeris korraga Anna tema kõrwal.

Rosa kofkus.

„Waata ometi kui kena wäljawaade siit on, ja wäikene
kannatamata armastaja! Jäta oma unistamised ja tunne
parem käesolewast ajast rõõmu. Sinu pealik tuleb ju tagasi.
Mida kauemaks ta ära jääb, jeda armsam on jällenägemine!“
jõnas Anna edasi, Rosat rinnale tõmmates.

„Oh, Anna, ma ei saa sellest pahast, troostita mõttest kord
lahti!“ kaebas Rosa.

„Narrikene, fina oled kole armukade!“ naeris Theresia.

"Mina aga arvan, et kui ma nii ilus oleks kui sina, ei tohiks väherdune mõtte minu pea ligidalegi asuda!"

"Ja, aga mikspärast ei ole Anuntsiata veel mitte tagasi tulnud?" — küsis Rosa ärevusega.

"Hahaha, see on liig, Rosa! Anuntsiata on viimane, kelle peale ja armufadedats mõiks jaada!"

"Nemad on aga jeltiis ära läinud!" kaebas Rosa pool nuttes edasi.

"Kes jeda siis ütleb? Ma usun, ta on ennem Mango-losje pihstile läinud — kui pealikule järele — — ja see jedel oli üksnes jelleks wäljamõeldud, et põgenemise põhjust warjata," ütles Anna.

"Sedawiisi ei rääkinud sina see furd aga mitte!" kaebas Rosa edasi.

"Ma pidajin jedelit esimejel filmapilgul ka õigeks ja tahtjin jind ka rahustada," wastas Anna.

Rosa waitis mõne pilgu.

Siis aga ütles ta: "Mina ei pasji teiega kokku!"

"Niisuguses kurwas meeleolus muidugi mitte — aga oota ainult, kui pealik jälle tagasi jõuab, küllap siis teist moodi laulab!"

"Ei, ei, ma igatjen kodu järele!" jostistas Rosa tajakeste ja hättas nutma.

Nüüd oli tüdrukute tarkus o'jas.

"Seda pead ja pealikule enesele ütlemä" — ütles Anna ja läks minema.

Theresia aga jäi paigale ja katjus Rosat trööstida. Ka Altawerde lähines naesterahwastele, jai aga jeltjimehest kiini peetud.

"Mis on?" küsis ta.

"Tule aga kaasa, Mikolo laheb jind kutsuda!"

"On ta juba tagasi?"

"Ja, ja, tõi juuri uudiseid," wastas rõõwel tõijel häälel.

"Mikspärast ei tule ta siia?"

"Sellepärast et ta jinuga ükkipäini rääkida tahab!"

Altawerde waatas kästjalale uurimalt näusje ja jammus siis jellega põejastikku.

Siin tuli temale Mikolo wastu.

"Altawerde, üks hirmus õnnetus on juhtunud!" — hüüdis ta warijewa häälega. — "Siin on üks kästjalg Esinthio juurest."

Kästjalg astus ligemale ja teretas Altawerdet.

„Kas tungiti teie peale?“ küsis Altawerde.
„Ja jelttimees, ja üsna põhjalikult kohe! Kui palju meist täna veel elus on, seda ma ei tea. Aga peale mõitlust oli meid kõigest kaksteistkümmend meest, kõik haavatud, mõni raskete, mõni kergelt!“ —

„Kas Tsinthio on ka langenud?“

„Ei, tema on peasenud.“

„No, kus ta siis on?“

„Tema pidi Gizio waremete —“

„Mis ta siis seal pidi tegema?“ —

„Tema pidi wangisid wiima —“

„Wangisid? Mees, räägi jalgemalt, ma ei saa sinust aru,“ ütles Altawerde.

„Ma pidin ju kogu aja sinu küsimiste peale wastama, jelttimees, ja sellepärast pole mul veel aega olnud, sinule seda kõigist kõige hirmjamat teadustada“ — wastas rõõmel tõsiselt ja filmi pilutades, nagu hoiaks pisaraid tagasi.

„Kurat, sul on veel midagit üidame peal?“

„Kahjuks küll, jelttimees!“

„Siis kõnele!“

„Meie pealik — —“

Siin ei tahtnud tema keel enam oma kohut täita ja filmad lätsiwad nisteks.

„Inimene, räägi ometi! Mis on pealikuga juündinud? Olete teda siis näinud?“

„Meie olime temaga Pienzas, kus ta laata vaatamas käis —“

„Püha Mikkel, inimene, siis on pealik ehk koguni wangis?“ hüüdis Altawerde.

„Ei, ei — — aga — — jurnud!“ jostistas kästjalg.

„Ohmatanalt kargas Altawerde tagasi ja waatas, kui nõrgameelne, õnnetuise sõnumi tooja peale.

„Wimaks lahkus tarretus ja kaks pisarad weeresiwad tema palgeid mööda alla.

Ta istus maha ja ütles: „Räägi!“

Mees kõneles nüüd Pienza juhtumistest, Altawerde ei rääkinud ühtegi sõna wahela, ainult, kui mees Rinaldini surmast rääkima hakkas, ümises ta: „Waeue Roja!“

„Selle peale jõudsime õnnelikult põejastikust läbi“ — kõneles kästjalg edasi, „ja peasejime mägestikku. Nüüd aga langesiwad enam osa mehi maha ja ei suutnud enam edasi astuda. Tsinthio saatis mind sinu ja üht teist jelttimeest Lo-

Domiko juure; ta ije läts Paolo juure waremetesje ja lajeb julle ütelda, et samandamije oma peale wõtassid."

"Hirmus — kole hirmus! Kas ja muud ei tea siis, kui ainult jeda, et wangis naesterahwas mustlane on?"

"Muud ma ei tea! Fiametta on ta nimi!"

"Püüha Mihkel, mis hakkame meie Kojaga peale?" ümijes Altawerde sügawas walus.

"Meie ei wõi talle praegu õnnetust mitte teada anda," ümijes Nikolo.

"Ja peab jeda aga siiski teada saama. Ja kes wastutab meile selle eest, et ta jeda kord juhtumise korral, ja siis ka üsna järsku kuulda saab? Siis oleks lugu veel hullem," sõnas Altawerde.

Kui mehed mitte nii sügawaste walu tundmustesje suikunud poleks olnud, oleks nemad küllalt jeda kahinat, mis nende seljataga põesjas kuulda oli, kuulma pidanud.

Koja oli nimelt Altawerde ärakutsujumist ja selle tõfist nägu pealt näinud.

Sõnalausumata poetas ta ennaft metja ja sammus jeal jeni edasi, kui mehi märkas.

Nüüd ligimes ta pakkamisi ja ettewaatlisult ja jäi ühe puu taha kuulatama.

Ta kuulis parajaste weel Altawerde wiimaseid sõnu. Silda hakkas tal wägewaste peksma ja ta kuulatas, hinge finni pidades, edasi.

"Kas ja lähed nüüd waremetesje?" küsis Nikolo.

"Ma ei tea weel!" —

"Wangis naesterahwa pärast oleks jee küll tarwilik" — ümijes Nikolo.

"Kena Fiamettat on pealik, kui ta langema peaks, Lodowikole joowitanud," ütles käskjalg.

"Mis jee oli?" hüüdis Altawerde maast ülesje karates.

"Koja — jeal ta lamab!" karjus Nikolo ja ruttas mahawajunud tiidruku poole.

See põlwitas rohu peal.

"Mis on pealikuga juundinud?" küsis ta, käsja, nagu palwetades, taewa poole tõstes.

Altawerde oli kohmetanud ja tahtis wastuje andmijest kõrwale põigata. Ta kummardas Koja poole ja katsus teda ülestõsta, kuna ta ije ütles, et jee teda väga imestada, et Koja temale järele luuranud olla.

Kuid Rosa tõrjus teda sõnade ja kätega tagasi, ning hüüdis üksnes: „Ma tahan kõik kuulda jaada, kõik, kõik!“

„Muud suuremat pole kedagit, ainult Tsinthio kallale on riputud“ ütles Tsinthio.

„Teie rääkijate pealikust. Ma palun Teid Jumala nimel, ärge piinake mind kaua; parem tahan ma ka seda kõige hirmusamat asja kuulda, kui jähkruses teadmatauses viibida!“ sõnas Rosa paluva häälega.

„See on tõeste ka kõige parem, Rosa, kui praegu teada jaad, mis ja ikka kord kuulda jaad jaama,“ vastas Altawerde kurbameelselt.

„Do, o, mis pean ma kuulda jaama!“ hängas Rosa, käsja laenetava rinna vastu pressides.

„Rahusta end, Rosa, ja kindlusta end jõu ning kindla tahtmisega; see on hirmus, mis mul sulle ütelda on, — waevalt suudan ma seda isegi teadustada,“ — sõnas Altawerde edasi. — Kuid Rosa sõnas wahela:

„Wahki, ma tean kõik — — Rinaldo on — — surmud!“

Need sõnad ütles ta weel täie jõuu ja enesewalitsusega wälja, kui ta aga Altawerde tumma peanikutamist ja teiste kurbajaid nägujid nägi — seal kadus ta jõud, ning kõrwulustawa walusisega langes ta Altawerde jalge ette maha.

Nikolo hüüdis oma naese jenna ja ruttas kiireste wee järele.

Weerand tunni aja pärast istus Rosa ülewal omas telkis. Altawerdet oli ta palunud kästjalga jenna jaata, et ta õnnetumast sünnimusest täieliku pildi jaoks.

Wida kauem mees rääkis, seda rahulijemaks ja külmemaks näis Rosa jaama.

Kas see rahu aga mitte kunstlik ei olnud, seda ei teatud muidugi mitte.

Isegi jutustus Fiametta armastusest ja põgenemisest ei näitanud teragi tema peale mõjuma. Rahulikult, aga kahwatanud kui surmu, kuulas ta jutustust pealt.

Üks teraw tähele panija oleks muidugi tähele pannud, kuidas ta näumuskled wahete wahel liikusiwad.

Rääkida ei suutnud ta jutustuse lõppul sõnagi; ainult käega näitas ta, et mehed minna mõiwad.

Wiimilistes ja kartlikus, uurimat pilku rahulise, tõise Rosa peale heites, lahkus ka wiimaks Altawerde telgist, kuna kästjalg juba ennem oli wälja läinud.

Nüüd, aga, kus ta üksi oli, kadus ta jõud ja ta langes ajeme peale, kust ta walust wäherdabes, framplikult nuufsuma hakkas, mis mõned minutid tuuris, siis muutus nuufsumine kojutawaks nutuks.

„D, minu Zumal“ — ütles ta — „see on nüüd nuhtlus minu kergemeelsuse eest! — kus pean ma nüüd minema? — kuhu wõin ma veel minna? Kõle häbiplakk lajub mu sülgas, kudas wõin ma veel julgeda oma wanemate filmade alla astuda! Ja siiski — siiski — pean ma siit ära minema — ära nendest inimestest! Miski lastjin teda minna! — Aga“ — lisas ta mõne aja pärast juure — „kas ei olnud see ehk parem? Kas see ei ole mitte taewa juhatus, et ma ennaft nüüd peastaksin ja kõlwatu tee pealt ära läheksin. Kas ma wõin aga veel endist elu algada? Kas ei ole juba hilja? D, minu Zumal, liig hilja!“ —

Ja jälle langes ta nuufjubes ajemele, ringutas käsja, ning hädaldas ja kaebas jüddant-lõhestawalt,

Järsku aga jäi ta rahuliseks ja tõusis istuma.

Hägeda liigutusega lükkas ta juuksed otse eest, wahtis wälkuwate silmadega ümberringi, tõmmas käed rusikasse ja kõnles edasi: „Petma pidi tema mind, — Taewas, ka see teutus weel! — Üks mustlase tüdruk — hahaha — mustlane? Ja kuna mina siin tema eest hirmu tunnen ja ööd kui päewad püha neitsilt abi palun, et ta teda kaitseks — — armas-teleb tema ehk kellegi teisega, — — ühe alatu, ropu mustlase lipakaga?! Püha neitsi — kui ma jeda teaksin, siis — — siis — — ja — mis siis? Surra soowitsin ma pea, paiga peal! —“

Ta kikkus oma kenafid juukseid, kargas kui nõrgameelsuse hullustuses ajemelt ja jooksis tellis ringi.

„Aga ma pean jeda teadma — — ma pean jenna saama — — nägema pean ma — kenna neitsit — — hahaha — mustlase lipakast — —!“ hüüdis ta korraga naerdes ja nuttes — üks näitus sügawast hingewalust, mis tema sees möllas.

Kõle käre kostis korraga wäljast, nõnda, et ta hirmunult ukse peale astus ja laagre poole waatas.

„Kättemaksimist! Kättemaksimist!“ kuulis ta rõõwleid karmuma.

„Meie kihutame jenna — Pienzasse ja maksame werijelt pealiku eest kätte!“ mõirgas üks hääl rõõwlite seas.

„Surma ja tuld nende lurjustele! — — Paneme jelle pesatse leekima — kivi ei tohi kivi peale jäeda! Edasi, edasi, Altawerde, wii meid Vienza peale!“ hüüdsiwad ja karjusiwad rõõwled läbisegamini.

„Kättemaksmiist?“ ümises Roja ja astus telki tagasi. Mõne minuti pärast tuliwad Anna ja Theresia nuttes ja hüludes telgi poole.

„Roja, mehed tahawad pealiku eest kätte maksta; nemad wannuwad, ennem jurra, kui jeda häbi kanda. Vinn peab maaga taja tehtud jaama — — Hirmus — oo, jee wiib meeleäraheitmisele — — mis saab meitest?“ hädaldas Anna, Mikolo naene.

„Ea! nemad minna!“ ütles Roja. „Meie sureme nendega feltjis!“

„Sureme? Ei, ei, mina ei taha weel jurra!“ karjus Anna. „Sa pead mehi sundima, et nad kodu jäekiwad. Mikspärast andis pealik ennaft mustlase tüdrukut pärast jahärduje hädahoju jisje!“

Roja lõi kahwatuks, aga lähemal filmapilgul woolas häge puna üle ta näu, ning wälkuwatel filmadel hüüdis ta: „Ara jurmut teuta, Anna! Mis julged sina pealiku kohta ütelda?“

„Et ta mustlase tüdrukut armast — —“

„Seda ja waletad!“ hüüdis Roja ja astus Anna poole.

„Sel filmapilgul ilmus aga Altawerde.“

„Mis siin lahti on?“ küsis ta inestades, naisi riinuwamis nähes.

„Jee naene teutab pealikut ja jeda ma ei kannata. Teie aga olete tublid mehed, meie läheme Vienza sse pealiku jurma tajuma. Ennemalt aga läheme waremetesse!“ ütles Roja otjustawa häälega.

„Praegu tuln ma siia, et sulle just jeda otjust teadustada. Meie peame kohe minema hakkama, et nii ruttu, kui wõimalik, seal wõikime olla ja Dsinthioga nõuu pidada.“

„Teie ei pea aga mitte minema! Meie ei lae oma mehi kaaja minna!“ hüüdis Anna jälle pisarjilmil.

Altawerde waatas mõni aeg terawalt ja tõsijelt hirmunud naese otja; siis ütles ta: „Anna, Teie unustate oma wanner!“

„Koguni mitte, pealik on juba surmud. — Mis jauts on teil —“

„Anna, praegu weel olen mina juhataja ja tunnen ka endi seaduseid. Seadke endid walmis, paari tunni jooksul oleme läinud!“

„Wõtta nad kaaja, need piinawaimud — hüüdis Roja, naeste peale näidates — „Ma pean ja tahan üffi olla!” —

Annal oli waheajal juba ärewuse hoog mööda läinud, tal hakkas kahju olema, et Rojale haiget teinud oli. Ta astus Roja juure, andis tale kätt ja jostistas: „Anna mu pahad, färedad sõnad andeks, Roja!”

Roja aga langes sõbranna rinnale ja õhtas: „Anna, mind piinab teesama mõtte ja ei anna mulle rahu. Meie peame waremete juure minema, et selgeste teada ja näha saaksime!” —

Paolo rattas, tuhatnelja, Fiamettaga mägestiku poole. Rinni pidamata läts põgenemine edasi, nii et põgenejad, kui päite tõusis, juba mägestiku jalale jõudsiwad.

Minult piit aega peatas Paolo metsa warjus, siis rutati jälle edasi. Ehk küll Anuntsiata wiitvitada palus, et Lienza wõitlusest teatust oodata, Paolo ei olnud sellega nõus.

„Mul on ülesandeks tehtud, Fiamettat ilma hädahuta waremetesse wiia ja sellepärast ei leia ma enne rahu, kui oma kohust täitnud olen. Wiimati on pealik weel ennem seal kui meie,” ütles Paolo ja kihutas edasi.

Wiimaks jõudsiwad nad waremetesse.

Üks wana poollagunenud ehitus seisis kalju otsas, mis poolest jaadid üle kivistiku ulatas, selle põhjas Gizio tormates üle kaljurihwide woolas just nagu oleks tal fuur rutt taga Alterno jõega Reskaras üheneda.

Nii järsk ja waewaline kui tee mäest üles waremete juure ta on, nii meeldiw on aga ta sealt ülemest toredad tamme-dest warjatud puhkepaita leida.

Waremed oliwad ühest wanast, uhkest, kindlustaulisest lossist järele jäänud. Mahammas oli auujalt oma tööd teinud, aga kindlaid müüriidid päriselt maha lõhkuda ei olnud, nagu näha, tema wõimuses. Üks lossi nurg oli weel kaunis heas korras, nii et seal mõnes tuas weel toredaste elada wõis. Ka kivitrep, mis ülesse torni wiis, oli üsna terve.

Lossi ümbristes üks endisel ajal kunstlikult fiskejeatud park, mis aga nüüd päris metsaks oli muutunud. Puude latwad oliwad pealt kofu kaswanud ja jünmitasiwad nagu katuse pargile peale. Kivist pintide waremeid oli weel siin ja seal partis leida. Ühildelt, waremed oliwad üks paik täis metslik romantliku fenadust.

Siin wiibisiwad Paolo, Fiametta ja Anuntsiata juba mitmendat päewa. Wiimane ei olnud weel oma näukatet eest

tõmmanud ja Fiametta pidas teda ilka weel pealiku kannupoijiks.

Rahulikult ja tihti jügewates mõttes wiibides oli Fiametta selle aja, nagu ta ise ütles: mangipõlwe, jeal mõõda jaatnud. Üksina oli ta waewalt mõne tunni päewas. Anuntsiata oli tema alatine seltsiline, isegi böfel magas ta Fiametta magamisetua ukse taga.

Esite oli Fiametta tüdrukutaulist noortmeest waewalt tähele pannud, aga ligema läbikäimise järelbusele. äratas see enam ja enam tema huuwitust; liiatigi kui nooremehe mõned iseäraldused temas kahtlust äratasiwad, et see koguni ehk meeste-rahwa riietes tüdruk on. Kannupoiji peenike kõnewiis, õrnad käed ja tihkused jalad kindlustasiwad weel enam kahtlust.

Mõlemad tüdrukud istusiwad parkis lagunenud pingi peal, Paolo oli metja läinud lõuneks küpist muretsema.

Daja ja unistades istus Anuntsiata Fiametta kõrwal. Viimane waatles teda jälle terawalt ja uurides.

Järsku ohkas Anuntsiata südame põhjast. Selle mõtete äraandmise üle ehmatades, waatas ta Fiametta otja.

See aga naeratas ja lausus: „Kelle peale mõtles siis nüüd meie noor unistaja, pealiku kannupoiji auu sees?”

Anuntsiata punastas, hahtas aga naerma ja wastas: „Kelle peale peaksin ma mõtlema, kena Fiametta? Igatahes kena filmade peale, milledeste ma õige jügewalt olen waa-
tanud.”

„So, so, wõi siis haawatud südame jügewam õhtamine?“ ütles Fiametta. „Ma wõin juba ülesse arwata kelle kenad filmad wapra riiutli südamesse on tunginud.”

„See ei ole mitte raske, ilus Fiametta ja toreda Biolanta õde!“ wastas Anuntsiata.

Fiametta lohkus, kui pea ei wõinud ta ennaft petta. Kuid üks pill Anuntsiata näu poole, finnitask uueste tema kahtlust ja weel kindlamalt kui enne.

„Arge endid tühja moonutage, kannupoijs, Teie ei ole mitte see, kelleks endid näitata tahate!“ ja haaras käega kannupoiji kuue poole.

Kuid Anuntsiata oli karmem. Ta fargas üles ja hüüdis naerdes: „Hahaha, kena Fiametta, see ei ole mitte esimene kord, et mulle seda wiiji juhtub ja — —“

Läbilõikaw wile kõlas korraga waremetest.

„Püha neitsi, pealik!“ hüüdis Anuntsiata ja tormas minema.

„Sa ei saa mind petta!“ ütles Fiametta ja läks pitkameesi taga järele,

Anuntsiata oli dieti aimanud.

Mõne sekundi pärast seisis ta pealiku ees, kelle pea finni siutud oli.

„Püha neitsi, pealik, ja oled haawatud!“ hüüdis tüdruk, ning oma tundmuste üle valitsust kaitades, rippus ta juba lähemal filmapilgul Rinaldini kaelas ja vajutas palawa muju selle huultele.

Kohkumult, aga kannatlikult, seisis Rinaldini tüdruku ees ja tahtis teda ligemal filmapilgul oma südame vastu wajutada.

Kuid nüüd kiskus Anuntsiata enese lahsti ja sojistas: „Fiametta on lähidal!“

Oli ka wiimane aeg, sest Fiametta astus praegu pargist välja.

Kiireste ruttas Rinaldini tüdruku poole. et teda teretada. Aga waewalt oli Fiametta Rinaldini siutud pead silmanud, kui ka tema, selle külmust lahkumise juures umustades, lähemal minutil armastatud mehe kaelas rippus.

Kena armastatud tüdrukut nähes, umustas ka Rinaldini kõi oma head ettevõtted ja pea istusiwad mõlemad passus põejastikus naljatades ja armastades üks teise kõrwas, kuna Anuntsiata rahulikult ja tajafeste naeratahes õrna paari eemalt waatles, ilma et üks ainus armukadeduise joon ta näu peale oleks ilmunud.

Kuid ka Paolot wotas jahi peal juur kohkumine, Winalt metskitseji taga ajades, oli ta juba losjisti kaunis kaugele jõudnud. kui esimehe paugu lasta jai.

Metskits kiskus ja Paolo ruttas jenna et lastud looma kaaja wõtta.

Seal hüüdis teda keski nimepidi ja soomis head õnne. Paolo waatas üles ja tundis Tsinthio ära.

„Oh, Tsinthio, see oled sina!“ hüüdis ta rõõmsalt, jeltsi-mehe fätt pigistades. „Kas pealik on juba waremetes?“

Pearaputamine oli küsimusele wastujels.

Paolo waatas inestades jeltsi-mehe kurwa näusje ja ütles: „Dled ja siis üks tuluud?“

„Usna üksi.“

„Kas pealik sind saatis?“

„Ei!“

„Kasi siis kus kurat, ehk räägi ometi ja ära tee jähärduft waeje patuje nägu!“ hüüdis Paolo kärkitult.

„Pealik ei saa meile miskit ülesannet enam andma!“ ümises Tsinthio.

„Kurat, mis peawad need kõned tähendama?“

„Et pealik langenud on.“

„Tsinthio, sina unistad!“ karjus Paolo ehmatanult, „jee oleks ju hirmus!“

„See on, kahjuks, aga nõnda, millest ma ka Altawerde ja Lodowikole teatust olen saanud ja neid siia kutsunud,“ kõneles Tsinthio edasi ja teadustas Paolole kudas pealik langenud oli.

Selle peale jammusiwad mõlemad waremete poole tagasi.

Anuntsiata oli noored inimesed üksi jätnud ja Paolole wastu tõttanud, pealiku tulekut teatama.

Kuid Paolo nägi teda esimeseks ja hüüdis nimepidi. Nuttu lähines ta seltsimeestele ja pidi parajaste rõõmusõnumit kuulutama, kui Paolo hüüdis: „Anuntsiata, üks Hiobi sõnum!“

„Kudas, — Hiobi sõnum — kellest?“ küsis kannupois.

„Siin, Tsinthio toob surma sõnumi!“

„Surmasõnumi? On ehk Noja —“

„Parem kui ta sureks!“ hüüdis Tsinthio waele.

„Piha neitsi, on ta siis nii raskestes haiges?“

„Ei, ei, aga Rinaldo, meie pealik, on haige, väga raskestes haiges!“

„Pealik,“ naeratas Anuntsiata.

„Sa naerad, tüdruk? „Et tea siis — pealik on surnud!“ hüüdis Tsinthio tahtmatalt.

Anuntsiata ei uskunud oma kõrwasid. Zmestusest kange, jäi ta seisma ja hüüdis: „Üks paha nali, Tsinthio, seda poleks mina sinust uskunud!“

„Sa ei usu seda siis mitte? See ei ole kellegi nali, waid — kurn tõde — ta langes minu kõrwas!“ ütles Tsinthio tõsiselt.

„Et jälle ülestõusta, Tsinthio!“ naeris Anuntsiata. „Seda pean ma Hiamehtale ütleva — hahaha — jee on tõeste halesalajas —“ sõnas ta edasi ja ruttas jookstes meestest ette.

„Lai’ ta jookseb, see on üsna hea. Hiamehta võttab esimese sõnumi naljana wastu ja saab sedawiisi ettevalmistud!“ ütles Paolo Tsinthiole, kes Anuntsiatat järelhüüdis, et teda finnipidada.

"Bealik —" tuli Anuntsiata waewaga, parli jookstes, "Tsinthio on praegu siia jõudnud ja toob sinu jurnast sõnumi, kui sina temale elawa jurnutehana wastu minna tahaksid — ta saab kohe siin olema!"

"Oh, need tublid poisid, ujuwad siis et mina langenud olen. Noh, jeda wõib juba arvata, sest ma langesin tõeste, kuid tõusin aga jälle ülesse, mida aga muu keski ei tea, kui ainult mina ja teie mõlemad. Fiametta teab juba, kui häge wõitlus meil oli."

"Sealt nad tulewad! Tahad ja nendele wastu minna, wõi siia jäeda?" ütles Anuntsiata, "Lai" nad peale siia tulla, ma ei taha neid kaua minu jurma jisse uskuda lasta," wastas Rinaldo ja istus jälle Fiametta kõrwa pingi peale, kuna Anuntsiata Tsinthiole wastu läks.

"Noh, mis Fiametta ütles?" hüüdis Tsinthio.

"Tema naeris ja meie kõik kolm naersime!"

"Kõik kolm? Kes siis veel naeris?" küsis Paolo.

"Oh, meile tuli külaline," naeris Anuntsiata. "Seal nemad istuwad — kas näete!"

Tsinthio ja Paolo nägiwad küll Fiamettat aga tema feltfilijest jaiwad nemad ainult nii palju aru, et külaline keegi meesterahwas pidi olema. Nüüd aga pööras külaline näu tulijate poole.

Sammu pealt jäiwad mehed seisma ja wahtisiwad tarretanult ilmutuse peale.

"Noh, mis teie meie külalist nii ehmatanult wahite?" hüüdis Anuntsiata naerdes.

"Piha Bramarbas — wält ja pant — see on ju pealik!" hüüdis korraga Paolo ja jooksis kiiresti Rinaldo juure.

Tsinthio aga tult pittamisi tagant järele. See ilmutus oli teda nii juhmiks teinud, et ta enam oma silmasid ei uskunud.

"Noh, kus pagan, Tsinthio, ja näitad ju wälja just nagu oleks sul tahju et peajenud olen ja tõeste oleks sul wist rõõmsam meel kui ma jurnud oleksin," hüüdis nüüd Rinaldo juhmistatud Tsinthiole ja astus lähemale.

"Bealik, tõeste sina oled see! See ei ole siis kellegi tembutus ega minu peaaju pettus!" hüüdis nüüd korraga Tsinthio juure rõõmuga, ning haaras tugewaste pakutud käest sinni, mida ta täie jõuga pigistas ja raputas.

"Ja, ja, minu sõber, see lord olen ma terve nahaga

peasenud; ehk küll igamees mind furnuks pidas!" ütles Rinaldo tõsijelt.

"Aga ma nägin sind ometi maha langema, pealit, ja —"

"Ja mitte ülestõusma," hüüdis Rinaldo wahela. —

"See on kõik õige ja ma tahan teile filmapilt oma peastmise lugu jutustada. Ütle mulle aga, Tsinthio, kas ja oled minu furnast ka mujale sõnumit saatnud?"

"Rahjuks küll, pealit, ma saatsin kästjalad Altawerde ja Paolo juure," kostis Tsinthio.

Rinaldo pea wajus rindu, ta mõtles kästjalgadest jünnitatud jégaduise peale. Kuid järsku tõstis ta rea jälle ülesse, raputas toredad, mustad loffid näu pealt ja ütles: "Noh, siis woin elusalt näha, mis mõju minu surm seltsimeeste peale saab awaldama. Kuid nüüd peate minu peajemise lugu kuulma."

Kõik kuulajiwad ja Rinaldo kõneles edasi: "Et see mõitlus elu ja surma peale oli, mis meie Vienzas mõitlejime, jeda teab Tsinthio kõige parem. Teie olete aga ka kui lõwid mõidelnud, sellest andis mõitluse plats hommikul jelget tunnistust. Kuid ma ei taha kõrwale minna. Ma langesin siis ja nimelt ühe hoobi peale pähe, mida ma aga wastu löin. Hoop langes selle tõttu ka palju kergemalt ja pealegi weel lapiti mõõgast. Silmapilguks olin ma uimastud ja langesin maha. Lähemal filmapilgul olin ma aga juba mõistuse juures ja kui ma ümber waatajin, nägin et ükspäini furnute keskel olen, mõitlus aga möllas heinamaa pool. Kiireste tõusjin ma ülesse ja pugesin põejastiku, sest edasiwõitlemisteks olin ma kõlbmata. Seal lamašin ma pool uimastelt hommikuni. Ma kuulsin teid läbi metsa ruttama ja teadjin nõnda, et teie mitte kõik pole langenud."

Hommikul äratas mind suur kära. Ma roomašin metja ääreni ja nägin, et lahinguwälja läbi otjiti. Kära oli selle läbi tulnud, et waenlased minu furnukeha leidnud arwasiwad olema. Noh, mõtlesin mina, ega see paha pole, see walearwamine jaab mind põgenemisele aitama. Nüüd aga nägin, et ka metja läbiotjida taheti. Suure waewaga ronisin ma ühe tiheda puu otja ja peitsjin enmast selle otjade wahela ära. Nad tuliwad ka otse metja, ja ma kuulsin rõõmu hõiskamist, et rõõwel kogu oma seltsiga ära on häwitatud. Ma pidin peaaegu päewa otja oma peidapaika jäema, sest et uudisepimulised metjas ümber huitasiwad. Surmawäsinult ronisin ma alles hilisel õhtu ajal puu otjast alla ja roomašin kõigesuurema waewaga lähema

külasse. Seal otijjin ma ühte kaemu, et oma põlewat jänu kustutada ja otjaest haawa jahutada. Ma leidfin jeda peagi, mida ma otijjin ja kui oma palawamat joowi olin täitnnd, rädasin edasi. Nii jõudfin ma sell döl hulga maad edasi. Niiid arwasin juba julgeda ka päewa ajal edasi minna.

Esimehes wõerastemajas ütlesin ma enese Lienza laadalt tulema, kus ma neile wõitlust rööwlitega, kes sellest weel sugugi ei näitanud teadma. Ma tegin siis oma kasuks jeda toredat nalja, et ütlesin seal Rinaldot surma olevad saanud ja rööwliid ära häwitatud. Selle üle imetledi ja röövnustadi wäga, kuna ka see, see pea nali selle juures oli, et mind tublisti jai jõõdetud ja joodetud.

Üksnes mägestiku jalal oleks minu käsi furd üsna pahaste käia wõinud."

"Aga pealik, kas ühte teha karastust ei taha, enne kui ja jeda mulle jutustama hakkad?" ütles niiid Anuntjiata.

"Jah, minu pois, jina oled sellega üsna minu mõtete peale tulnud. Kui ja mulle klaas weini ja tugewat pruukosti kuskilt jätjad nõutada, siis oleksin ma julle selle eest ütleмата tänulik," wastas Rinaldo oma truu teendri õhetawat pöskesi näpistades.

Anuntjiata fargas maast ülesse ja lippas lähema müüri-rufude poole.

Diametta löi kadebalt filmi temale järele. Rinaldole ei jäänud see kadefuse ja põlgamise waade mitte tähelepanemata, millest ta jeda lohe arvata mõistis, mis see pidi tähendama. Ta ei laujunud sellest esialgul aga mitte jõnagi.

"Aga see on nii wäga imelik; pealik, et meie mitte klaasijäi kofku ei löö, sest et meie peaaegu jedajama teed oleme käinud," ütles Dsinthio.

"Dgu nüiid peale. Sa saad jeda lohe kuulda jaama, mähärdust pahandust mulle teie eeleminek walmistas. Teie wõifite minuist waewalt faksümmend neljatunni teed ees olla."

"Seda arwan ka minagi," wastas Dsinthio. "Mina oleksin jia ka juba warem jõudnud, kui meid meie haawatud mitte ei oleks tafistanud!"

"Ütle, palju ennem jurnud," ütles Rinaldo walju pilku felfime peale heites.

Dsinthio fahwatas, ja ta — waitis.

Ka Rinaldo waatas jõnalaujumata oma ette maha.

Selle wahel jõudis Anuntjiata weini ja toidu ainetega

sinna. Ta täitis karika ja ulatas seda kõigeesmaselt Rinaldole, mida see ka ühe lonksuga tühjaks riülpas.

„Kuidas meeldib teile minu ilus kannupois?" küsis korraka Rinaldo, ennast Fiametta poole pöördes.

„Ilus neiu tõstis uhkelt pead.

„Kannupois? kes — see seal? —

Ma ei tea seda mitte!" vastas ta.

Rinaldo nokutas pead ja vastas naeratades:

„Ilus, ilus, sellega olete teie kõik ütelnud!" ja lõi filmad Fiametta hiilgava filmadesse.

Selle peale jäi ta veel vähe ja ütles siis edasi pajatades: „Ma tänan sind, minu pois, ja soovisin aga üksnes seda, et ja minu reijisaatjaks oleksid olnud, ja oleksid küll tõega seda teinud ja minu eest muret kannud."

Aruunstiata ei juutnud täna oma filme üle enam valitseda. Tema südamel tundmus oli nii ütlemata waimustav, et filmade hiilgus ja jära sellest juba tunnistust andis, mis need ilusad filmad sellega ütelda tahtsiwad, nii et juba Tjintio ja Paolo seda aimasiwad teadma, kui palju kell ilusa kannupoisi südames oli löönud.

Fiametta juba lõi aga selle juures külmetama, mis juures ta langet rahutust tundis, ehk ta seda küll kõwaste oli finitanud, et temal misidki osawõtmiist, rõõwli pealiku Rinaldo kohta omas südames ei ole.

Oli see nüüd kadunud, mis temas aset wõttis, — siis asus see seda sügawamini temas aset wõtma.

Rinaldo nägi seda sügawamini ja teadis ka misjagune tagajärg jellele pidi tulema, kui ka weel Rosa sinna pidi ilmuma. Ta filmitses unistades oma ette maha.

„Nüüd, pealisk, tahtsid ja meile seda lugu edasi jutustada!" ütles Paolo, mis pealikut tema mõtetest illesse äratas.

„Ja muidugi, muidugi!" ütles Rinaldo edasi jutustama hakates.

„Ühel hommikul, kui ma weel alles tund aega wõisin olla edasi rändanud, kuulsin ma korraka inimeste healesti oma kõrwu kostma, mis lähedal kuulsin olema. Ma kuulatasin ja pöörasin siis sammud sinna poole, kust need healed kõlasiwad. peagi filmasin ma mitmeid mehi tihedas salgas nägema. Ma astun lähemale. Korraka komistas jalga. Weel wiskasin kord filmi nende peale ja keeran jalapealt ümber. See aga oli juba hilja — mind oli nendest nähtud.

„Pea, seija felm!" kõlas korraka heal seljatagant.

„Säe seisima ehk mina laien!“ hüütasje weel waljumalt, kuna ma juba waimus püsijä winna kuulen tõmmama. Ma jäin seisima, aga ümber ei keera ma ometegi mitte. Sel pilma-pilgul kõlab ka tõega paut ja kuul lendab wilistades üle minu pea. Pitskajäsi lähen ma tagajä.“

„Kes ja oled?“ hüüab esimene nendest, kes teiste peamees näitas olema, kuna ta minu ette astus.

Need oliwad kolm jahimeest, kes mind ümber piirasiwad.

„Ma olen üks talupoeg ja tahan —“

„Kelm jeda ja waletab!“ pahwatas üks neist kolmej. jahimeestest, kuna ta minu rinnust kinni largas. Et see mind wihale kihutas, jeda wõite teie juba isegi arwata; ma sain oma wiha üle aga jüski wõimust, nõnda et ma rahuliseks jäin.

„Dule minuga ühes ja waata oma jeltjimehi!“ ütles mees edajä sõnuldades, kuna ta mind enesega ühes edajä katjus tirida. Seal jilman ma korraga kolme oma jeltjimeestest, jurnust maas lamama.

„Tunned ja neid mehi?“ küjiti minult.

„Ei!“ jaiwad nad minult wastuseks.

„Koor, ära waleta mitte! ja isegi oled ju haawatud. Teie kallale on tungitud, kus teie löödud olete jaanud. Kus on teie teised mehed?“

„Selle üle ei jaa ma teile enam mingitki wastust andma!“ wastajin ma kiuslikult ja jeadjin käed rusikasje.

„Kuulete jeda häbemata koera nüüd!“ kijendas jahimees.

„Koh, oota aga, küll jind rääkima jaab õpetatud!“ Selle juures näpistas ta kõwaste minu kätt, nü et ma jeda põrgu kannatamisega wälja kannatajin, ilma, et temale rusikaga wastu nägu olejnin wirutanud. Minu peast aga lendas mõte läbi, kuidas ennakst nende küüjst peasta.

„Mis teeme ehk peame nende kelmidega peale hakkama?“ küjis minu piinaja waim oma jeltjimeestest.

„Üks meist wõib külasje minna ja sealt jurnuraani tuua, kellega jurnuid jitt ära wiita, kuna kaks meest jeda poisikest wahtima jäewad!“

„See on õige! seal pead küll jüis jina ise jinna minema!“ wastas esimene nendest.

Rõõmu juga jahwatas minust läbi. Nüüd oli lootus rõõmule jälle maad annud.

Jahimees läks minema, teised jeadjivad püsijä lastmise torda, minu jalad kinni ja paniwad mind minu jurnud jeltjimeeste kõrwa maha. Wähe aega jisin ma liigutamata maas.

Ma pöörajin oma wahtidele selga, kuna minu ühele piinajale see juurt nalja näitas tegema, et mind edasi piinata. Õige juguste sõnnu sõnadega torkas ta mind ühtelugu oma püssi laadimise wardaga seljatagant, selga ja jalgu. Ma ei liigutanudki ennaft selle juures, waid olin sellega ametis, et omaft laiaft mantli põue taskutest püstolifi kätte saada, mida nad minult ei teadnud märgatagi ära wõtta.

Nüüd olin ma neid wiimaks ometegi õnnelikult kätte saanud.

Ühe järju kätte krahhamisega oliwad püstolid mulle laismiseks käes, mõlemates üts — ühe järju rahuga keerafin ma ennaft ümber, — hele pauf kõlas ja mõlemad kütid langefiwad, karuratast mängides, furnult maha.

Silmapill rebijin ma kõiditub jaluft, wedafin omad feltjimehed ühte sügawasje kuristikku, kuhu ma neid ärapeitfin. Siis läfjin ma sinna tagasi, kiskufin ühe lehe omaft taskuraamatust, mille peale ma kirjutafin. „Rinaldo Rinaldini ei laje ennaft nii fergeste mitte petta. Surnud on elawaks saanud, aga elawad furnuks!“ —

Seda fedelit panin ma ühele neist furnud küttidest rinna külge ja läfjin sealt kähku eemale.“ —

Rööwolid oliwad seda juure tähelepanemisega pealt kuulanud, mille lõpetufega nad ütlemata rahulikud oliwad. Üksnes Fiametta pomises salaja kohkumisega: „Sa kütid oliwad furnud?“

Rinaldo nokutas pead: Fiametta löi filmad maha.

„See jaab muidugi midagi juurepäralist olema, midagi talupoegade wastu!“ naeris Paolo. „Pealik, see teeb find otse furemataks!“

Rinaldo aga pööras ennaft Tsinthio poole ja küüis: „Kas teie feltjimehed fiis juba furnud oliwad, kui teie nende juureft lahkujite?“

„Pealik, nende jauts ei olnud enam miski peastmist! Mina jain weel nii kauaks kuni lõpetufeni nende juure, kunni kōit sealt ärataganema pidiwad. Sellepärast just jõubjingi ma sealt nii hilja laagrisse!“

„Sa olefifid neid ometegi parem ära peitma pidanud, sest kui ma mitte kogemata kombel sinna ei oleks tulnud, fiis olefifid need auusad poisfid weel peale furma wõllasje saanud tõmmatud!“

„Sirmus!“ ümises Fiametta ja tõusis üles. Rinaldo käenäitamise peale läts Anuntziata temale sõnalaujumata järele.

"Noh, jelle wahle juhtumise järele ruttasin ma ilma kinnipidamiseta siia!" ütles Rinaldo edasi jutustades. "Kuidas on jelle wahle peal aga siin lugu olnud!"

"Üksna õige, pealik, meie wang on ennaft wäga wiisakalt üles widanud. Mis mõtled ja temaga aga peale hakata, kui Rosa siia tuleb?" wastas Paolo.

Rinaldo wistas ähwardawat waadet rääkija otsa ja ütles: "Ma ei saa sinu küsimisest mitte aru, minu armas Paolo, milleks see palju parem oleks, kui ja jeda selgemini wälja ütlesid, ehk jelle üle hoopis waitiksid!"

Paolo walitses jeda wiimist.

Selle peale läks Rinaldo Lossi wäremetesse.

Fiametta oli Anuntziataga elawasfe jutuajamisesse sattunud.

"Mis tahate Teie minu käest?" hüüdis Fiametta Anuntziatale juba eemalt wastu, kui see temale järele tuli. "Minge ometigi oma pealiku juure — mul ei ole teile miski kannupoisi teenistust anda!"

"Jlus Fiametta, ma kahetsen jeda wäga, et Teie nõu ei wõi täita, sest et mind Teie wahiks on seatud. Mõtelge, et Teie üks wang olete!" naeratas Anuntziata.

"Kuidas on siis õieti Teie nimi, wahwa kannupois!" küjis Fiametta imestawal toonil.

"Anunziata!" wastas kannupois naerdes.

"Mis? Kuidas? see on ju üks naisterahwa nimi!" hüüdis Fiametta imestades.

"Seda küll!"

"Mis mängu tahate Teie mängida? Teie olla üks tüdruk!" hüüdis Fiametta wihase ärritusega, kuna ta mantli Anuntziata õlalt maha rebis, kus kõik kahtlus korruga kadus.

"Seda ei oleks tarwis olnudgi, Fiametta!" ütles Anuntziata rahulikult. "Ma oleks jeda Teile juba isegi ütelnud, et ma üks tüdruk olen."

"Ja pealiku armukene!" jähistas Fiametta ähwardawalt.

"Seda just küll mitte!"

"Mikspärast kannate Teie siis meesterahwa riideid ja mikspärast mängite Teie siis pealiku kannupoisi? Häbi, häbi!" hüüdis Fiametta itka wihasemaks jaades.

"Seda wõin ma Teile kohe selgete teha, ilus Fiametta!" wastas Anunziata endise rahuga. "Ma olen üks isäralik pealiku kaitsewaim, et teda iluduste eest hoiatada!"

Fiametta läts näust veripunaseks ja näris wiha pärast moffi.

„Teete Teie jeda oma jiidame junnil, wõt on pealik Teid selleks kohustanud?“

„Ei kumbadki, ilus Fiametta. Ma teen jeda oma jöbranna Roja meeleheaks, selle ilusa pealiku armukese jooril!“ wastas Anuntsiata jügawa tõsidusega.

Fiametta kahwatas furnukarwaliseks, kuna ta kätt oma põksuwa jiidame wastu jurus.

„Roja — pealiku — armukene?“ hägas ta ja toetas enast ühe puu najale.

Anunziata tundis filmapilk kahetjast oma kaasarmastaja üle; nüüd oli jee temale selgem kui selge, et ka Fiametta Riinaldot armastas. Ta pani oma käe maharistatud tüdrukule õla peale ja sojistas temale õrna healega: „Anna mulle jeda andeks, Fiametta, kui sinu jiidant sellega olen haawanud; jee on selleks aga jiiisti jeda parem. Waata, meie oleme ühed kannatuise õed, ka mina armastan pealikut. Tema aga mängib meiega üksnes, kuna ta oma Rojat õiglaselt armastab. Ma olen jeda juba õppinud ära kannatama, kui ta mõnikord minuga õrna armastust mängib. Sina ei näita jeda kannatada wõima, et keegi teine kaasarmastaja sinu läheduses wiibib!“

„Oh, minu Jumal! Jumal! oh et ma selfilmapilgul wõiks jurra!“ hädabdes ja hägas Fiametta, kuna ta piirail filmil nutma puhkes.

„Kas jest weel küll ei ole“ sõnas ta nuuksuwa häälega, „et ma üht rööwelt armastan ja nüüd — nüüd peab ta mind weel pealegi petnud olema. O, Anuntsiata, kui ja jeda minu kohta õiglasest jiidamest mõtled, jiiis aita ka mind, et ma jiiit minema peasen — aita mind jiiit ära põgeneda!“

„Kuhu poole tahad ja jiiis minna, Fiametta?“

„Kes teab, kas ja jeda Batestot ka ülesse jaad leidma?“

„Ei, ei, ka sinna ei taha ma enam tagasi minna!“ hüüdis Fiametta hägeda nutuga.

„Noh, jiiis oota selleks parajat aega, aga esiteks waata järele, mis nõu pealikul sinuga õieti on. Kes teab, ehk on temal sinu rööwimiseks jügawam põhjus, kui tühi armastuse mäng. Kas sinu seisuse ja jündmuse kohta mitte mõnda jaldadust ei ole olemas?“

„Ma ei tea jeda küll mitte, kuna ma alles hiljuti Teie pealiku ja Batesto juust selleks tähenõuši kuuljin. Oh, ma olen nii ittemata õnnetu!“ õhtas Fiametta.

"Seda ei tea ma küll mitte ütelda, Fiametta, waid ma mõtlen just selle wastu, kui ja tark oled ja — armufadedušt eneses ei lase maad wõtta, wõid ja meie hulgas õnnelikult elada ja oma saatust pealiku hoolets usaldada tahad. Dota aga nii kaua, kuni Roja tuleb!"

"Roja — ja ifla jälle Roja; mispärast on ta mulle siis oma armastust ette waletanud, kui tal — — juba —"

"Üks armufene on!" hüüdis korraga Tsinthio heal sinna wahele, kes ilma nende mõlemate tähele panemata sinna oli ilmunud, et mõlemaid tüdrukuid wana waremetsesse tagasi kutsuda.

Fiametta karjatas ehmatusega, nii wäga oli ta selle üle kohkunud, et keegi nende juttu pealt oli kuulnud.

"Ärge kartke mitte, ilus Fiametta, ma olen Teie juttu juba mõned minutid pealt kuulnud, milles ma meie targa Anuntsiatale täit digust pean andma. Waadake ette ja ärge ärritage Rosat armufadedušele, see on see kõige siindsam, mida Teie wõite teha! küll kõik muu juba iseenesestki lorda jaab minema. Nüüd aga tulge kohe tagasi, sest et pealik jeda on käskinud!"

"Käskinud — üks wang olen ma!" õhkas Fiametta.

"Üksa õige, nende mõtete juure ta jaege ja hoidke enast niipalju, kui see aga wõimalik on, hästi tagasi hoiblik meie pealiku wastu, et Rosal misli põhjust ei oleks armufadedaks jaada, muidu wõib asi wäga pahaks minna, mina tunnen juba pealikut!"

Mis jäi waejel tüdrukul muud nõu üle, ta pidi oma jaatusjega leppima. Werise südamega tuius ta oma saatjaga waremetsesse.

Uhesjateistkümmes peatiüff.

Meesterahwa kawalus

Witmed päewad oliwad mööda jõudnud.

Fiametta oli jeda aega kindlas tagasihoidmises üle elanud. Ta hoidis igate moodi Rinaldoga kokku jaamast ja isearanis temaga üksi olemast.

Ja imelik! Ka Rinaldo ei teinud Fiamettat tähele panna, kuna ta juurem osa päewast aina metsjades ümber uitas; Anuntsiata üksi näitas selle juures rõõmus ja lustilik olema. Ta ei olnud oma meesterahwa riideid veel ikka mitte kõrwale heitnud, mille tõttu ta iga kõrwalist juhtumist selleks tarwitas, et aga pealiku lähedal mõits wiibida.

Ta näitas tema wastu igate moodi oma suurt armastust üles, et pealiku meelt lahutada ja teda naeratama sundida, üht käejurumist eht koguni õrna kaelustamist tema käest wälja meelitada.

Ka täna oli Rinaldo aina üksi metsa läinud. Anuntsiata oli niisama aina üksi wanas losji parkis. Ta istus mõtetes ühe sammeldanud pingi peal.

Korraga tõstab ta oma ette ümisesdes pea ülesse: „Fiamettat oleks ma küllalte kõrwale juutnud jaata ja -- kui jeda Rosat aga ei oleks olemas, siis mõiks mul küll need kõigeparemad lootused weel wiimakski täide minna, et tema kalliks armusejeks jaada. Ma pean temale wastu -- et temas armukadedust elule äratada. Armukadedust ei juuda ta wälja kannatada. Rosal on selleks ka põhjuseid küll. Kui ta teda sellega igapäew jaab piinama -- siis -- hm -- jedawiisi, jah jedawiisi lähed see.“

Korraga lööb ta omad silmad metsa poole.

Ta ei tohi mitte kaugele minna -- Rinaldo tuleb juba jälle tagasi.

„Oh, pealik, ma tahtsin sind ülesse otstida, mulle on üks

Röövlipealik

Rinaldo Rinaldini

ilmub annete viisi iga laupäeval. See on üks neist kõigepõnewamatest ja suurematest roomanidest, mis iialeski on ilmunud; et igalhel seda kergeste võimalik oleks kätte saada, oleme meie hinna aga

12 kop.

ande peale seadnud. Huwitavaid ettekulutus ei arwa meie jelleks sugugi waja olema.

Kes nüüd kohe tellib ja ostab, see saab esimisest numbrist peale, pärast enam üffikuid numbrid ei saa osta. Selles mitme keelses, praeguses ilmuwas romaanis tulewad väga tähtsad loid ette, mida meie hoolega palume tähele panna. See romaan ilmub paljudes annetes ja on esimene jellefarnane + lüdigega romaan Eesti keeles. Kes 1 rubla jisse maksab, saab 10 annet jelle eest järgi mööda ja kes postiga 1 r bl. 20 kop. rahas ehk postmarkides jisse saadab, saab 10 annet järgi mööda ilma iseäralise posti kuludeta koju kätte saadetud 11 numbriga on ise ära viijatel jälle 1 rbl. ja postiga koju kätte saadetud telliatel 120 kop. 10 järgmise ande eest jisse maksta. Kes soovib, võib ka 20 ande eest ette maksta ehk raha jisse saata. — Järgnew romaan on saada:

M. Kuusiku raamatulaupluses, Harju uulitsas nr. 46 Tallinnas.

Wene keeles:

Г-ну М. Кузикъ. Книжный магазинъ. Новая улица № 46 г. Ревель.

Palun tellimistega rutata, et anded kohe ära wõidwad saada saadetud.

Дозволено цензурою. — г. Юрьевъ, 27 ноября 1904 года.

Печатня Г. Матвеева и А. Лаурмана.